

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Szalézi Szent Ferenc

Tartalomból:

Miseszándékok

2. old.

Részlet:

Rainer Maria Rilke:

Történetek a Jóistenről

3. old.

Egyházközségi hírek

8. old.

Elgondolkodtató:

Kék barlang 9. old.

Múltidézés

10. old.

Ünnepi kipróbált receptek:

„Aszalt gyümölcsös –
magos rúd”

12. old.

Kalendárium:

Szent Dorottya

13. old.

Viccek: 15. old.

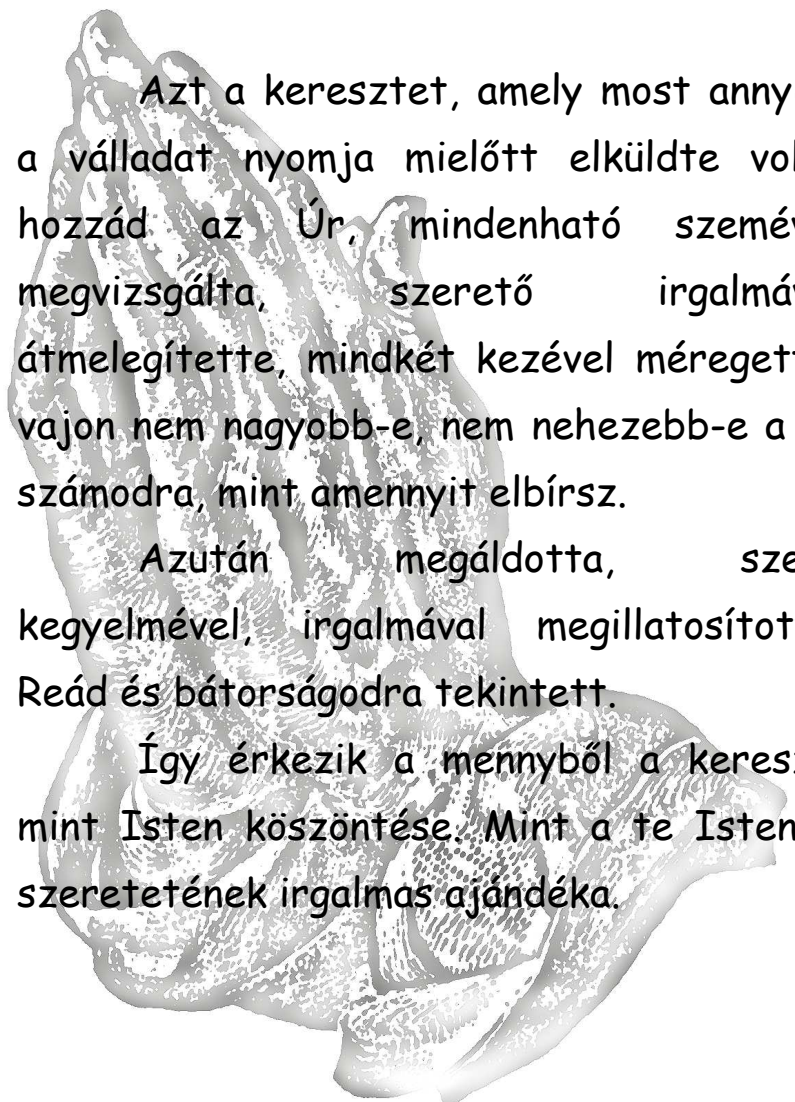
Rejtővénny: 16. old.

Azt a keresztet

Azt a keresztet, amely most annyira a válladat nyomja mielőtt elküldte volna hozzád az Úr, mindenható szemével megvizsgálta, szerető irgalmával átmelegítette, mindkét kezével méregette, vajon nem nagyobb-e, nem nehezebb-e a te számodra, mint amennyit elbírsz.

Azután megáldotta, szent kegyelmével, irgalmával megillatosította. Reád és bátorságodra tekintett.

Így érkezik a mennyből a kereszt, mint Isten köszöntése. Mint a te Istened szeretetének irgalmas ajándéka.

Miseszándékok

Február(az esti szentmisék időpontja 17 h)Szentek és
ünnepeink

1. 2.	Kedd Szerda		Szent Ignác, Szent Brigitta Gyertyaszentelő Boldogasszony Szent Balázs Szent András Szent Ágota
3. 4. 5. 6.	Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Tanács Krisztina 9h: Fazekas Géza és Tanács Irén 50. házasságkötési évfordulójára hálaadásul este: Rózsafüzér Társulat élő, és elhunyt tagjai	 Évközi 5. vasárnap Miki Szent Pál
7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	 Marinkó György és Szegedi Margit 9h: Császár Ferenc és Szűcs Mária este: ifj. Ördög Lajos	Szent Richárd Emiliáni Szent Jeromos Szent Appolónia, Szent Erik Szent Skolasztika Lourdes-i jelenés Szent Lídia Évközi 6. vasárnap Szent Katalin
14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	 9h: Farkas Ferenc, neje és fiuk, Ferenc este: Talpai Julianna	Szent Cirill és Metód Szent Georgina Szent Julianna Szervita rend alapítói Szent Bernadett Szent Zsuzsanna Évközi 7. vasárnap Szent Leó
21. 22. 23. 24. 25. 26. 27.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	 9h: Sánta Árpád este: Vér Antal, Rózsa Ilona, Vér és Rózsa család elhunyt tagjai	Szent Eleonóra Szent Péter székfoglalása Szent Polikárp Szent Mátyás apostol Szent Cézár Szent Viktor Évközi 8. vasárnap Szent Gábor
28.	Hétfő		Szent Oszvald

MESE AZ ISTEN KEZEIRŐL

Múltkoriban egyik reggel találkoztam a szomszédasszonyommal. Üdvözöltük egymást.

- Micsoda ősz! - szólalt meg némi szünet után, s fölpillantott az égre. Éppígy én is. Valóban nagyon tiszta, pompás októberi reggel volt. Hirtelen eszembe jutott valami:

- Micsoda ősz! - kiáltottam, kissé széttárva a karom.

És a szomszédasszony egyetértően bólintott. Átfutott rajta a pillantásom. Jóságos, egészséges arca oly kedvesen ingott le-föl, tiszta és áttetsző volt, csak ajkai és halántéka körül játszott egy-egy apró, árnyékos redő. Honnét kerülhetett oda? S ekkor egészen akaratlanul megkérdeztem:

- Hát a kislányai?

Egy pillanatra eltűntek arcáról a ráncocskák, de menten még sötétebben összehúzódtak.

- Egészségesek, hála Istennek, de... - a szomszédasszony elindult, s most a bal oldalára léptem, amint illik. - Tudja, mind a ketten épp abban a korban vannak, mikor a gyerekek naphosszat kérdeznak. Mit naphosszat, bele az éjszakába.

- Igen -- dünnyögtem -, ez az a kor...

De ő nem zavartatta magát:

- És nemcsak ilyeneket, mint: hová megy ez a lóvasút? Hány csillag van az égen? És tízezer több-e, mint sok? Ó, egészen más dolgokat! Például: tud-e a Jóisten kínaiul is? Aztán: milyen a Jóisten? Mindig mindenfélét a Jóistenről! Hiszen erről nem tud az ember semmi határozottat...

- Nem, valóban - ismertem el -, legfőlőbb bizonyos sejtéseink vannak.

- Vagy a Jóisten kezeiről mit mondhatnánk...

Szemébe néztem a szomszédasszonynak:

- Engedelmével - mondtam udvariasan -, az előbb a Jóisten kezét említette, nem?

A szomszédasszony bólintott. Azt hiszem, egy kicsit elcsodálkozott.

- Igen - fűztem hozzá sietve -, épp a kezeiről tudok egyet-mást. Véletlenül - jegyeztem meg gyorsan, amint láttam, hogy elkerelkedik a szeme. - Egészen véletlenül... azt akartam... nos... - vágtam bele némi elszántsággal - elmondanám, amit tudok. Ha van egy percnyi ideje, elkísérem hazáig, annyi épp elég lesz.

- Szívesen - mondta, még mindig csodálkozva, amint végre szóhoz juthatott. - De nem akarja inkább egyenesen a gyerekeknek...?

- Én magam a gyerekeknek elmesélni? Nem, kedves asszonyom, azt nem, azt semmiképp sem. Nézze csak, én menten zavarba esem, ha gyerekekkel kell beszélnem. Ez önmagában még nem baj. De a gyerekek arra magyaráznák zavaromat, hogy hazudok... És mivel erősen szívemen viselem a hitelét ennek a történetnek -, nos, maga majd elmesélheti a gyerekeknek újra. Bizonyára sokkal jobban megtalálja a módját. Majd egybefűzi, kidíszíti, én csupán tájékoztatom a legrövidebben az egyszerű tényekről. Helyes?

- Jó, jó - mondta szomszédasszonyom szórakozottan.

Elgondolkodtam:

- Kezdetben... - de azonnal félbe is szakítottam magam. - Magánál, asszonyom, talán mellőzhetek is néhány ismert dolgot, amit a gyerekeknek el kellene mesélnem. Például a teremtetést...

Némi szünet állt be, majd:

- Igen... tehát a hetedik napon... - a derék asszony hangja élesen magasba szökött.

- Várjunk csak - állítottam meg -, ne feledkezzünk meg az előző napokról sem, hisz épp azokról lesz szó. Tehát a Jóisten megkezdte a munkát, mint ismeretes, megteremtette a földet, elválasztotta a víztől, világosságot rendelt. Aztán bámulatos sebességgel megformálta a dolgokat, mármint a hatalmas, valóságos dolgokra gondolok, mint a sziklák, hegységek, egy fa, s ennek mintájára a többi sok fa.

Idáig jutva már egy ideje lépteket hallottam magunk mögött, melyek nem értek utol, de el sem maradtak tőlünk. Ez megzavart, s belébonyolódtam a teremtés történetébe, mikor így folytattam:

- Ezt a gyors és eredményes munkálkodást persze csak úgy foghatjuk föl, ha elfogadjuk, hogy hosszú, elmélyült töprengés után mindez már készen volt a fejében, mielőtt még...

Most végre mellénk értek a lépések, s egy nem éppen kellemes hang tapadt ránk:

- Ó, bizonyára épp Schmidt úrról beszélnek, bocsássanak meg...

Bosszúsan néztem a hozzánk csatlakozóra, s szomszédasszonyom is érezhetően megzavarodott:

- Hm... - köhögött -, nem... azazhogy... igen... bizonyos értelemben épp...

- Micsoda ősz - mondta egyszerre a másik asszony, mintha mi sem történt volna, s apró, piros arca csillogott.

- Igen - hallottam szomszédasszonyom válaszát -, igaza van, Hüpferné, ritka szép őszünk van!

Ezzel az asszonyok elváltak. Hüpferné utánunk kuncogott még:

- És üdvözlöm a gyerekeket.

Derék szomszédasszonyom már nem figyelt rá; kíváncsi volt a történetemre. De én érthetetlen keménységgel kijelentettem:

- Tessék, most nem tudom már, hol akadtunk el.

- Éppen a fejről mondott valamit, azazhogy... - a szomszédasszony egészen belépirult.

Őszintén megsajnáltam, hát gyorsan tovább meséltem:

- Igen, tehát amíg csak egy-egy dolgot alakított ki a Jóisten, nem kellett folytonosan lenéznie a földre. Hiszen ott nem történhetett semmi. A szél mindenestre fújt már a hegyeken, melyek oly hasonlóak voltak a felhőkhöz - azokat rég ismerte már -, de a fák koronáját még némi bizalmatlansággal elkerülte. S ez nagyon is kedvére volt a Jóistennek. A dolgokat, mondhatni, álmában készítette; igazában csupán az állatoknál kezdte el érdekelni a munka; fölébe hajolt, s csak nagy néha vont a föl széles szemöldökét, hogy a földre vesse pillantását. Tökéletesen megfeledezett róla, míg az embert formálta. Nem tudom, a test melyik bonyolult részénél tartott, mikor szárnyak suhogtak föl körülötte. Egy angyal sietett arra, s ezt énekelte: „Te, ki mindent látsz...”

A Jóisten megijedt. Ő vitte bűnbe az angyalt, hiszen az épp hazugságot énekelt. Gyorsan lenézett az Atyaisten. És persze odalenn már olyasvalami történt, amit aligha lehetett jóvátenni. Egy kismadár tévelygett a föld felett ide-oda, mintha félne, és a Jóisten nem segíthette haza, mert nem látta, melyik erdőből szállt ki szegény kis pára. Ingerültségében így szólt:

- A madarak üljenek meg békén ott, ahová elhelyeztem őket.

De emlékezett még, hogy az angyalok közbenjárására adott nekik szárnyat, hogy legyen olyan lény a földön, mint ők, s ez a körülmény csak még növelte bosszúságát. Az efféle kedélyállapotra mi sem hat üdvösebben a munkánál. S az ember megépítésével elfoglalva a Jóisten is hamar földerült. Az angyalok szeme mintha tükör volna előtte, abban mérte föl tulajdon vonásait s lassan és elővigyázatosan alkotta meg ölében egy golyón az első arcot. A homlok sikerült. Jóval nehezebben boldogult a két orrluk arányos kialakításával. Mind mélyebben hajolt fölébe, míg újra suhogást nem érzett, s fölpillantott. Ugyanaz az angyal keringte körül; most nem hallatszott a himnusz, mert a hazugság kioltotta a fiú hangját, de száján látta Isten, hogy még egyre éneklí: „Te, ki mindent látsz...”

Ugyanakkor lépett elé Szent Miklós, aki különös kegyben van Istennél, és nagy szakállán keresztül így szólt:

- Oroszlánjaid nyugodtan ülnek, ugyancsak kevés teremtmények, mondhatom! De egy kiskutya, egy terrier, szorosan a föld peremén futkos, látod, mindjárt leesik.

S valóban észrevett a Jóisten valami vidám fehérséget, akár egy csöppnyi fényt, amint ide-oda táncol Skandinávia táján, ahol a földgolyó már iszonyún kerek. És most igazán megharagudott, s odavetette Szent Miklósnak, ha nem tetszenek neki az oroszlánjai, próbáljon meg ő másilyeneket csinálni. Erre Szent Miklós sarkonfordult s úgy bevágta a mennyei ajtót, hogy egy csillag lehullott, egyenest a terrier fejére. A szerencsétlenség teljes volt, s a Jóistennek be kellett ismernie, hogy egyedül ő az oka mindennek, s elhatározta, hogy tekintetét most már el nem mozdítja a földről.

Így is lett. Ráhagyta a munkát két kezére, hiszen bölcsek azok is, s bár roppant kíváncsi volt, milyen is lesz az ember, merőn a földet figyelte, ahol most, szinte csak azért is, egyetlen falevél sem rezzent. De hogy ennyi baj után legalább egy kis öröme legyen, megparancsolta kezeinek, mielőtt életre bocsátanák az embert, előbb mutassák meg neki. Újra meg újra elkérdezte, akár a bújócskázó gyerekek: „Lehet-e már?” Ám válaszul csak a gyűrő kezek neszezését hallotta. Úgy érezte, nagyon is sokáig.

Ekkor egyszerre csak megpillantott valamit a végtelen téren át zuhanni, sötétben s olyan irányban, mintha az ő közeléből jönne. Balsejtelemtől eltelve szólította elő a kezeit. Azok agyagtól bemocskoltan, forrón és reszketve jelentek meg.

- Hol van az ember? - kiáltott rájuk.

Akkor a jobb kéz a balra támadt:

- Te eresztetted el!

- Kérlek - mondta sértődötten a bal -, mindent egyedül te akartál csinálni, engem szóhoz sem engedtl.

- Neked kellett volna tartanod!

A jobb kéz nekilódult. Aztán mégis meggondolta magát, és mindketten egymás szavába vágva mondták:

- Ő volt olyan türelmetlen, az ember. Alig várta, hogy már éljen. Mi nem tehetünk róla, ártatlanok vagyunk mind a ketten.

A Jóisten most már igazán megharagudott. Félretolta mindkét kezét, mert elfogták előle a kilátást a földre:

- Nem ismerlek többé benneteket, csináljatok, amit akartok.

Ezt próbálták a kezek azóta is, de bármit tesznek, csak nekifogni képesek. Isten nélkül nincs beteljesedés. S végül is belefáradtak. Most naphosszat térdelnek és vezekelnek, legalábbis így mesélik. Nekünk azonban úgy tűnik föl, mintha Isten pihenne, mert haragszik a kezeire. A hetedik nap még egyre tart.

Elhallgattam egy pillanatra. Ezt használta ki okosan a szomszédasszonyom:

- Úgy gondolja, soha többé nem is jöhet létre a kibékülés?

- Ó, dehogynem - mondtam -, legalábbis remélem.

- És mikor történhetik meg?

- Nos, ha majd Isten megtudja, milyen is valójában az ember, akit az ő kezei, akarata ellenére, eleresztettek.

A szomszédasszony elgondolkozott, majd elnevette magát:

- De hiszen ahhoz épp csak le kellene tekintenie...

- Bocsásson meg - mondtam illedelmesen -, megjegyzése éles elmére vall, de történetem még nem ért a végére. Tehát, amint a kezek oldalt húzódtak, s Isten újra végignézett a földön, addigra épp egy perc, vagy mondjuk egy ezredév telt el, ami tudvalévön ugyanaz. Egy ember helyett már egy milliónyi élt. De valamennyi ruhába öltözött már. S mivel a divat akkoriban épp igen csúnya volt, s még az arcokat is durván eltorzította, így Isten teljesen hamis és (nem akarom eltitkolni) igen rossz képet kapott az emberről.

- Hm - dünnyögte a szomszédasszony, s mondani készült valamit. Nem vettem figyelembe, hanem erős hangsúllyal befejeztem:

- Ezért égetőn szükséges, hogy Isten megtudja, milyen hát az ember igazában. Örüljünk, hogy akadnak, akik megmondják neki...

Szomszédasszonyom még nem örült:

- És ki lenne az, kérem?

- Egyszerű: a gyerekek. És néha-néha azok az emberek, akik festenek, költeményeket írnak, építenek...

- Mit építenek, templomokat?

- Azokat is, és egyáltalán...

A szomszédasszony lassan megrázta fejét. Egy s más mégis túlságosan különösnek hatott számára. Már túlmentünk a házukon, s most lassan visszafordultunk. Egyszerre fölvidult és nevetett:

- De micsoda képtelenség, hiszen Isten mindentudó is. Tudnia kellett volna pontosan azt is, hogy például a kismadár honnét jött. - Diadalmasan végignézett.

Be kell vallanom, kissé megzavarodtam. De mihelyt összeszedtem magam, sikerült roppant komoly képet vágnom:

- Kedves asszonyom - magyaráztam -, voltaképp ez csupán önmagáért való történet. Nehogy azonban ezt kifogásnak tartsa részemről (persze hevesen tiltakozott ellene), hadd mondjam meg röviden: Istenben természetesen megvan valamennyi tulajdonság. Mielőtt azonban módja lett volna, hogy mintegy kiterjessze őket a világra, egyetlen hatalmas erőként jelentek meg előtte. Nem tudom, eléggé érthetően fejezem-e ki magamat. De a dolgok láttán képességei különváltak és bizonyos fokig kötelességgé lettek. Fáradtságába került, hogy mindegyiket számon tartsa. Olykor épp egymásba ütköznek (Mellékesen: ezt csak magának említem, és semmiképp sem kell a gyerekeknek továbbadnia.)

- Hová gondol - biztosított beszélgetőtársnőm.
 - Nézze csak, ha az átsuhanó angyal ezt énekli: „Te, ki mindent tudsz...”, minden jól alakult volna...
 - És ez a történet fölösleges volna?
 - Persze - erősítettem meg. S búcsúzni készültem.
 - De mindezt teljes bizonyossággal tudja?
 - Teljes bizonyossággal - ismételttem szinte ünnepélyesen.
 - Akkor ma lesz mit mesélnem a gyerekeknek.
 - Magam is szívesen meghallgatnám. Minden jót.
 - Isten vele - felelte. Majd még egyszer visszafordult: - De vajon mért éppen az az angyal...?
 - Asszonyom - vágtam a szavába -, most veszem észre, hogy a maga két kedves lánykája nem azért kérdez olyan sokat, mert gyerek...
 - Hanem? - kérdezte kíváncsian szomszédasszonyom.
 - Nos, az orvosok szerint vannak bizonyos öröklött adottságok...
- A szomszédasszony megfenyegetett az ujjával. De azért jó barátokként váltunk el.

Mikor kedves szomszédasszonyommal később - különben elég hosszú szünet után - ismét találkoztam, nem volt egyedül, s így nem tudhattam meg, elmondta-e kislányainak történetemet, s milyen volt a hatása. Kétségemet egy levél oszlatta el, melyet röviddel ezután kaptam. Mivel küldőjétől nincs engedélyem, hogy nyilvánosságra hozzam, arra kell szorítkoznom, hogy elmondjam, mivel végződött, s ebből minden további nélkül kiderül, kitől származik. Ezekkel a szavakkal zárul: „Én és még öt másik gyerek, merthogy magam is itt vagyok.”

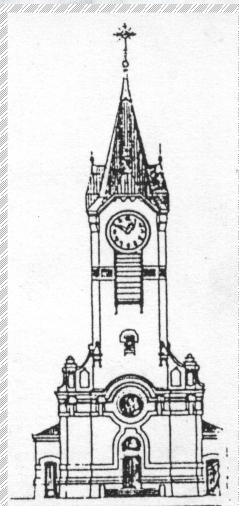
Azon melegében, ahogy megkaptam, a következőket válaszoltam: „Kedves Gyerekek, szívesen elhiszem, hogy a Jóisten kezeiről szóló mese tetszett nektek; nekem is tetszik. Ám ennek ellenére sem mehetek el hozzátok. Ne haragudjatok érte. Ki tudja, tetszeném-e nektek. Nem szép az orrom, s ha még egy piros pattanás is van a hegyén, ami néha bizony előfordul, ti egész idő alatt ezt a búbocskát bámulnátok, s nem figyelnétek arra, amit egy picikét lejjebb, alatta mondok. Valószínűleg még álmodnátok is erről a pattanásról. Ez pedig nem lenne méltányos. Ezért más utat-módot ajánlok. Van nekünk, édesanyátokon kívül, egész sereg közös barátunk, ismerősünk, akik nem gyerekek. Majd megtudjátok, kicsodák. Nekik mondok el időnkint egy-egy történetet, ti pedig ezektől a közvetítőktől mindig még szebben halljátok meg, mint ahogy én előadhatnám. Hiszen akadnak a mi barátaink között igazi, nagy költők. Nem árulom el nektek, miről szólnak majd a történeteim. De mivel benneteket semmi sem foglalkoztat oly élénken, és nincs, ami jobban a szívetekbe férközne, mint a Jóisten, hát igyekszem minden adódó alkalommal belefűzni, amit tudok róla. Ha bármit helytelennek találnátok benne, írjátok meg újra egy szép levélben, vagy üzenjétek meg édesanyátokkal. Hiszen lehetséges, hogy ebben-abbban tévedek, oly régen ismertem meg a legszebb történeteket, s bizony azóta sok-sok mindent kellett megőriznem emlékezetemben, ami nem olyan szép. Ez már így van az életben. Mégis, az élet páratlanul nagyszerű dolog: erről is sűrűn lesz szó történeteimben. Ezzel köszönt benneteket - én, de csak azért egyedül, merthogy magam is itt vagyok.”

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Rainer Maria Rilke: Történetek a Jóistenről)

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, **Liszcai Tamást**, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend:

kedd-szombat: 17.⁰⁰

vasárnap: 9.⁰⁰ és 17.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Kedd, Szerda, Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

Február hó folyamán a **hétköznapi szentmisék** a gyászmisék kivételével a **hittanteremben** lesznek megtartva. Szerdán a szentmise este negyed 6-kor kezdődik.

Az irodai nyitva tartás megváltozott! Februártól kedden, szerdán és pénteken 9 és 12 óra között van irodai félfogadás.

A házszenteléseket idén kedden, csütörtökön és pénteken végezzük délelőtt és délután. Akikhez nem sikerül bejutni, vagy megbeszélt időpontra kéri a házszentelést, igényüket jelezzék a plébániahivatalban személyesen, vagy a plébánia mobiltelefonszámán (**30/359-1050**) hívás ill. sms útján, vagy a roszkeplebania@citromail.hu e-mail-címen. A külterület házainak megszentelésére terv szerint március első felében kerül sor.

Akik ebben az évben a röszei templomban szeretnének **házasságot kötni**, kérjük, lehetőleg február közepéig jelezzék ezt a plébániahivatalban.

Február 19-én, szombaton az egyházközség családcsoportja a Szeged-Csanádi Egyházmegye által szervezett Házasság hete programsorozatának alkalmából tematikus napot szervez a házasságról. Az egyházmegye több településén párhuzamosan szervezett programok célja a házasság és a család mint szeretetközösség értékének bemutatása, valamint tanúságtétel a szentségi házasság vállalása mellett.

A röszei program beosztása:

IDŐPONT	HELYSZÍN	PROGRAM
15.00-17.00	Röske község Önkormányzatának konferenciaterme	Szécsiné Terecskei Bernadett gyermekpszichológus előadása a mai gyerekek szerelemről és házastársi hűségről alkotott elképzeléseit illetően
17.00-18.00	templom	CSALÁDOK ÉS HÁZASTÁRSÁK MISÉJE – a szentmise végén külön áldás a házaspárookra és gyermekükre - a szentmisén közreműködik a <i>Szatymazi Ifjúsági Énekkar</i>
18.00-19.00	hittanterem	Agapé, kötetlen beszélgetés

Elgondolkodtató!!!

Tanulságos történetek!

A kék barlang

Élt egyszer egy egyszerű, szegény ember. Esténként, a kemény munka után fáradtan és rosszkedvűen tért haza.

Árgus szemekkel figyelte az elrobogó kocsibakban és a bárók asztalainál ülő embereket.

- Azoknak persze jól megy - morogta magában, és közben lelkében úgy össze volt nyomódva, mint a szőlőfürt a présben... Nekik minden rózsás és élvezetes. Bárcsak ők hordanák az én keresztemet!

Az Isten mindig nagy türelemmel hallgatta a szegény ember panaszát. Az egyik este az Isten várt rá a ház előtt.

- Ah, Te vagy az Uram? - mondta a férfi, amikor meglátta.

Ne is foglalkozz a gondolattal, hogy más belátásra bírsz! Ha valaki, akkor Te nagyon jól ismered keresztemet, hiszen Te tetted a vállamra.

Az ember ma este sokkal jobban zúgolódott, mint máskor. Az Úr jóságosan rámosolygott.

- Gyere velem, lehetőséget adok neked egy választásra.

A férfi egyszerre egy hatalmas kék barlangban találta magát.

Az építészeti stílus fenséges volt. Tele volt keresztetekkel: aprók, közepesek, gyöngyökkel kirakottak, simák és ferdék.

- Ezek az emberek keresztjei - mondta az Úr. Válassz egyet magadnak. Az ember unottan vágta a sarokba a saját keresztjét. Örömeiben megdörzsölte a kezét és válogatni kezdett.

Megpróbált egy kisebb keresztet, de nagyon hosszú és esetlen volt. Egy püspöki keresztet is a nyakába akasztott, de a felelősség annyira lehúzta a vállát, hogy hamar visszatette. Látott egy kisméretű, simára gyalultat, és azt vette vállára, az meg úgy szúrt, mintha tövisből lett volna. Egy ezüstösen csillogó keresztet is felvett, de olyan nagy szomorúság és egyedüllét jött rá, hogy az sem kellett neki. Egy ideig még válogatott, de egyik sem tetszett meg neki.

Végre az egyik sarokban talált egy testhezálló kis keresztet, nem volt súlyos, és nem is akadályozta a járásban. Úgy érezte, hogy azt neki készítették. Győzedelmes mosollyal vette vállára a keresztet.

- Ezt választom! - kiáltotta. Ezzel elhagyta a barlangot.

Az Úr jóságos tekintettel nézett rá. A férfi ekkor vette észre, hogy a saját keresztjét vette vissza a vállára. Többé nem tette le, hanem hordozta egy életen át.

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

Kapzsi Karcsi

Egy kis fiúról írok, akinek a nevét nem árulom el. Nevezzük csak így a kis öreget: Kapzsi Karcsi.

Nagyszerű kis fiú volt. Jó tanuló, szüleivel szemben jó magaviseletű, szóval egy nagyon rendes, jó kis fiú volt és hogy most mégis elmondom nektek az ő történetét, annak az az oka, hogy a sok jó tulajdonsága mellett volt neki egy nagyon rossz tulajdonsága is, még pedig az, hogy nagyon kapzsi volt.

Ez pedig igen nagy bűn, egyike a legcsúnyább bűnöknek. Igazam van? Szinte hallom mindenki hangját, amikor feleltek, hogy bizony nagy bűn.

Karcsi édesanyjának is az volt a legnagyobb bánata, hogy a különben jó fiacskájának ez a rossz szokása volt. Szinte minden igyekezete kárba veszett, hogy kisfiát leszoktassa kapzsiságáról.

Karcsinak még két kis testvérkéje volt: Juliska és Jancsika.

Mindkét gyermek sokkal jobb volt, mint Karcsi és sokkal kevesebb bánatot okoztak szüleiknek.

Még Karcsi bűne a kapzsiság is hiányzott belőlük. Sőt egész bátran mondhatjuk róluk azt, hogy Karcsival szemben mindig a legmegértőbben viselkedtek. Karcsi édesanyjának igen sok gondot okozott kisfiának egyetlen bűne s folyton azon törte a fejét, hogy hogyan bírhatná jobb belátásra a huncut kisfiút.

Sokszor megtörtént, hogy amikor az asztalon három alma volt a három csöppségnek kikészítve, Karcsi minden egyes alkalommal azt nézte, hogy melyik a nagyobbik és sietve igyekezett magának biztosítani a legnagyobbat. Cseppet sem törődve a többi testvérével.

Egy alkalommal, amikor sétálni mentek édesanyjukkal, az egyik üzlet kirakatában Karcsi meglátott egy nagyon szép kis zsebkést. Finom nyele volt, ragyogó pengéje.

Esdekelve fordult édesanyjához, hogy vegye meg neki a kést. Édesanyja azonban hallani sem akart arról, mert a kés nem kisfiú kezébe való.

Szomorúan ment haza Karcsi és bánatában még a vacsorájáról is megfeledkezett. És ekkor édesanyjának egy nagyszerű ötlete támadt.

Másnap, amikor bent volt a városban, megvette a kis zsebkést és délután, amikor a gyermekek nem voltak odahaza, három különböző nagyságú fonott kalácsot sütött a gyermekek uzsonnájához. A két nagyobbikba nem tett semmit, a legkisebbe azonban belesütötte a délelőtti megvásárolt zsebkést.

Hazajöttek a gyermekek.

Farkaséhes volt mind a három, különösen Karcsi.

Édesanyjuk szépen felterített és miután kiöntötte a csészékbe a kávé, elővette a három kalácsot.

Karcsi, mint egy farkas ugrott neki és természetesen azonnal a legnagyobb kalácsot választotta ki magának, míg a másik két gyermek testvériesen megosztozott a megmaradt két kalácson.

Ekkor megszólalt az édesanyjuk:

– Gyermekek, vigyázva törjétek fel a kalácsot, mert az egyikbe valami el van rejtve, illetve bele van sütvé.

A három gyermek végtelen kíváncsian leste, hogy mi fog kiesni a kalácsból. Karcsi törte fel legelőször, azonban semmi sem volt benne. Kíváncsian fordult Juliskához, ki a középső nagyságú kalácsot választotta, azonban az is üres volt. Hátra volt még Jancsi kalácsa, a legkisebbik.

Vigyázva törte fel a kalácsot, melyből kiesett a Karcsi által annyira áhított zsebkés.

Karcsi ezt látva, sírva fakadt.

És ekkor így szolt édesanyja:

– Látod kisfiam, ha te szerényen a legkisebbet választottad volna a kalácsból, akkor most tiéd lehetne a szép kis zsebkés, így azonban Jancsié lett. Csúnya kapzsi természeted meggátolt abban, hogy elnyerhessed azt a jutalmat, amire annyira vágytál. Most aztán láthatod, hogy mire mentél kapzsiságoddal.

Karcsi könnyes szemmel nézett fel édesanyjára és odarohant hozzá, átölelte nyakát és úgy suttozta édesanyja fülébe:

– Köszönöm a leckét édesanyám, mától kezdve soha többé nem leszek kapzsi.

Ekkor odalépett hozzá a jószívű Jancsika, átölelte Karcsit és szeretettel nyújtotta felé a kis kést.

Karcsi e naptól fogva tényleg megjavult és leszokott a legcsúnyább bűnről, a kapzsiságról.

(Összegyűjtötte: Kiss Gábor)

*Ünnepi kipróbált receptek***ASZALT GYÜMÖLCSÖS -MAGOS RÚD****Hozzávalók:**

- 10 dkg darált háztartási keksz
- + 4 dkg darabos keksz,
- 10 - 10 dkg mazsola,
- aszalt barack és aszalt füge,
- 5-5 dkg mogyoró és mandula apró darabokra vágva,
- 10-12 dkg vaj,
- porcukor (ízlés szerint).

Elkészítés:

Az aszalt gyümölcsöket 20 percre vízbe áztatjuk, majd leszűrjük és a fügét valamint a barackot apróra vágjuk. A kekszet az olvasztott vajjal és a cukorral összekavarjuk, majd hozzáadjuk az aszalt gyümölcsöt és apróra vágott (még jobb, ha darabosra darált magvakat használunk) magokat. Kézzel jó alaposan összegyúrjuk és rudat formálunk belőle, majd alufóliába csomagoljuk és hűtőszekrénybe rakjuk, néhány órára. Éles késsel szeleteljük.

Bármilyen más aszalt gyümölccsel és maggal el lehet készíteni.

Célszerű a magvakat szárazon sütőben megpirítani.

(Forrás: <http://www.gasztrostudio.hu/receptek/aszalt-gyumolcsos-8211magos-rud/>)

Jó étvágyat!

Kalendárium

Február 6.

SZENT DOROTTYA

+Cézarea (Kappadókia), 4. század eleje

Legendája szerint egy cézárei család leánya volt. Szépsége, okossága, alázatossága és szúi tisztasága közismert volt. A Diocletianus-féle üldözésben Cézareában az első között nyerte el a vértanúságot.

A császár megbízottja, Sapritius maga elé idézte Dorottyát, és felszólította a bálvány-áldozatra. A lány azt válaszolta, hogy a mennyei császár mást parancsolt, tudniillik, hogy a halandók neki szolgáljanak. „Ítéld meg magad – mondta Sapritiusnak –, vajon a földi császárnak kell-e engedelmeskedni vagy a menyeeinek?”

Sapritius figyelmeztette, hogy gyorsan mutassa be az áldozatot, ha meg akarja menteni az életét, különben el nem kerül a kínokat. Dorottya azonban, aki csak a bűntől félt, ezt válaszolta: „Kínásaid rövid ideig tartanak, a pokol tüze ellenben, mely osztályrészem lenne, ha hallgatnék szavadra, örökké tart. Balgaság volna a rövid ideig tartó szenvedés elkerülésére örökké tartó kínokba rohanni. Nem félek kínásaidtól, mert az Úr mondta: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, a lelket azonban nem tudják megölni” (Mt 10,28).

Sapritius ekkor csigára akasztatta, Dorottya pedig így szolt: „Úgy látszik, csúfot akarsz űzni belőlem. Tedd meg hamar, amit tenni készülsz, különben nem láthatom meg azt, akit annyira óhajtok látni!” „Kit kívánsz látni?” – kérdezte Sapritius. „Jézus Krisztust, az élő Isten Fiát” – felelte a lány. „És hol van ez a Krisztus?” – folytatta Sapritius. Dorottya a hitvallással válaszolt: „Istensége szerint mindenhol jelen van. Embersége szerint ott ül az Atya jobbán a mennyországban, abban a boldog hazában, ahol soha sincs tél, hanem mindig tavasz van, ahol a rózsák és a liliomok mindig virágzanak. Neked is részed lehetne ezekben, ha kereszténnyé lennél.”

Sapritius ekkor félbeszakította a kínzást, nehogy a hallgatók is kedvet kapjanak a kereszténységhez. Rábízta Dorottyát két nőre, Krisztára és Kallisztára, akik korábban keresztények voltak, de megtagadták hitüket. Azzal adta át nekik, hogy tántorítsák el hitétől. Ha ez sikerül, jutalmat kapnak. Kriszta és Kalliszta mindent elkövetett, de Dorottya erőért fohászkodott és okosan megfelelt minden csábító beszédre. Külön kiemelte, hogy az Üdvözítő örök boldogságot ígér a síróknak és azoknak, akik üldözést szenvednek nevéért. A két nő elbizonytalanodott, Dorottya pedig így biztatta őket: „Jó az Úr és bőséges irgalma mindazok iránt, akik teljes szívből megtérnek hozzá. Ne essetek hát kétségbe, mert tudós és jó orvos Ő, aki meg tudja gyógyítani sebeiteket: Üdvözítő, mert üdvözít, Megváltó, mert megvált, Szabadító, mert szabaddá tesz, csak térjete meg teljes szívetekből!”

Kriszta és Kalliszta erre a lábához borult, s kérték, hogy imádkozzon értük. Dorottya ekkor fölemelt karral így imádkozott: „Isten, ki azt mondtad: Nem akarom a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen, Uram Jézus Krisztus, ki azt mondtad, nagyobb öröm lesz a mennyek országában az angyalok között egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, mutasd meg irgalmasságodat! Vidd vissza nyájadba őket, hogy példájukra megtérjenek hozzád mindazok, akik elhagytak.”

Egy idő múlva Sapritius számon kérte Krisztát és Kallisztát, akik megvallották, hogy nem tudták elcsábítani Dorottyát, hanem ők maguk is újra keresztények lettek. Sapritius fölháborodásában azonnal máglyára ítélte, s Dorottya szeme láttára elégettette a két hitvallót.

Ezután újra kínoztatni kezdte Dorottyát, aki arra kérte kínzóit, hogy siessenek, mert már nagyon kívánja látni mennyei Jegyesét. Sapritius végül fővesztésre ítélte. Amikor Dorottyát a vesztőhelyre vitték, a menettel találkozott egy Teofil nevű ifjú, aki rétorak készült. Csúfolódva mondta Dorottyának, hogy ha majd megérkezik Jegyeséhez, kinek országában mindig tavasz van, küldjön neki rózsát és almát.

A kivégzés előtt Dorottya kérte a hóhért, adjon egy kis időt, mert valamit el kell még végeznie. Imádságba merült, s egyszerre megjelent egy kisgyermek három kinyílt rózsával és három almával. Dorottya megkérte: „Vidd el ezt Teofilnak és mondd: Dorottya küldi neked Jegyesének kertjéből”. Ezután lefejezték.

Teofil épp diáktársainak hencegett azzal, milyen szellemesen écelődött a kivégzésre vitt Dorottyával, amikor megjelent a kisiú, s egy kosárban átadta neki Dorottya ajándékát. Mindnyájan ámultak a rózsákon és az almákon, mert február lévén Kappadókiában ilyen nem lehetett találni. Teofilt ez annyira megrendítette, hogy hamarosan keresztény lett és megvallotta hitét társainak. Ezek előbb gúnyolták, majd följelentették és Sapritius őt is kivégeztette.

(Összeállította: Kiss Gábor)

A mindennapok imája...

Ístenem, kérlek:

Adj nekem bölcsességet, hogy megérthessem a páromat,

Adj szeretetet, hogy megbocsáthassak neki,

És adj türelmet, hogy elviseljem a hibáit!

Mert ha erőt kérnék, akkor biztos agyonütném.

Ámen

Viccek:

Kedves Mindenható!

2011-ben azért imádkozom, hogy legyen egy kövér bankszámlám, és karcsú alakom. És kérek, ne cseréld össze ezt a két kívánságot úgy, mint 2010-ben! Ámen!

Kovács megkérdi Kistól, mi az a tőzsde.

- Nézd Kovács, nem könnyű elmagyarázni, hogy te is megértsd. Tegyük fel, hogy veszel egy tyúkot, ami aztán tojást tojik. Aztán a tojásból kikel a csibe, a csibéből tyúk lesz, az megint tojást tojik, abból tyúk lesz, ami megint tojik. És egyszer csak jön az árvíz és minden tyúkot elvisz! És akkor azt mondom: „A kutyafáját neki! Kacsát kellett volna venni!”

Na látod, ez a tőzsde!

Friss házasok első közös napjukat kezdik. A férj belép az étkezőbe, a feleség pedig így fogadja:

- Drágám, csinálj pirítóst, töltsd ki a narancslét, és már reggelizhetünk is!
- Ez remek - csillan fel a férj szeme. - És mi lesz a reggeli?
- Pirítós és narancslé.

Kovácsné meséli a barátnőjének:

- A férjem végre kibékült velem. Mióta rajtakapott a postással, fél év hallgatás után most szólt hozzám először.
- Na és mit mondott?
- Hogy miért nincs sör a hűtőben.

Kovácsné felnéz az újságból és megkérdezi a férjétől:

- Mondd, szívem, mi az a lánykereskedő?
- Olyan ember, aki nőket bocsát áruba szerelmi célokra.
- És ha én egy ilyenrel találkoznék, mit gondolsz, engem is eladna?
- Nem, drágám, hiszen nem ugyanaz, mint a régiségkereskedő!

A Yellowstone parkban kérdi a turista a vadórtól:

- Ha az erdőben meglátok egy medvét, honnan tudom megállapítani, hogy barnamedve, vagy grizzly?
- Roppant egyszerű - válaszolja az őr. - Másszon fel egy fára. Ha maga után mászik, akkor barnamedve, ha pedig magával együtt kidönti a fát, akkor grizzly.

A buszon az egyik fiatal utas csukott szemmel ül a széken.

- Uram, jól van? - kérdi a szomszédja.
- Igen.
- Akkor miért hunyta be a szemét?
- Nem bírom nézni, ahogy a sok szerencsétlen öreg néni álldogál itt előttem.

Húzza ki az itt felsorolt szavakat a táblázatból. A szavak vízszintesen, függőlegesen és átlósan helyezkednek el. A megmaradt szavak helyes sorrendje az alábbi idézet elejét adja.

Rejtvény !!!

"..... és föltámasztotta őt."

ADOTT,
ARCKÉP, DAC,
DIADAL,
ELŐNY, EZ,
ÉKES, ÉL, FÁS,
GIDA, HÓNAP,
ILLET, JÓ,
KÁRHOZAT,
KÉK, KÖT,
MUSZÁLY,
SEMMIVEL,
TÉT,
TITOKZATOS
AN, UJJONG,
ÚT, ZÚG

I	S	T	E	N	D	I	A	D	A	L	F
A	S	B	T	U	J	J	O	N	G	K	Ö
Z	K	E	I	É	I	L	L	E	T	Á	L
O	É	Z	M	L	T	E	D	G	E	R	O
N	K	Ú	Ú	M	I	Z	A	I	L	H	L
B	É	L	T	G	I	N	C	D	Ö	O	D
A	H	Ó	N	A	P	V	C	A	N	Z	O
N	A	D	O	T	T	K	E	S	Y	A	Z
A	H	A	L	Á	L	Ö	F	L	É	T	T
A	R	C	K	É	P	T	Á	J	Ó	T	A
M	U	S	Z	Á	L	Y	S	É	K	E	S
T	I	T	O	K	Z	A	T	O	S	A	N

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre egyetlen **egy** helyes megfejtés érkezett:

Katona Olívia

A januári rejtvényünk helyes megfejtése:

1. „Remete Szent Pál: 1, 3, 5, 7, 10. Boldog Özséb: 2, 4, 6, 8, 9.”
2. „Saul: 3, 4, 9, 12. Dávid: 1, 5, 7, 11. Salamon: 2, 6, 8, 10.”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja
Szerkesztette: Ábrahám Judit, Kiss Gábor, Tóth Zoltán
Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert
Lektorálta: Liszcai Tamás plébániai kormányzó
E-mail: csodatevo@citromail.hu